

[Inger Merete Nordentoft.]

at allerede ved mødet den 25. juni i sikkerhedsrådet inddrog man en repræsentant for Sydkorea i diskussionen, en repræsentant, der meget passende opholdt sig i korridoren, og som straks fra begyndelsen har kunnet tage del i forhandlingerne i sikkerhedsrådet vedrørende problemet Korea, medens Nordkorea overhovedet ikke har kunnet fremføre sit syn på begivenhederne. Jeg synes, alene denne udestængning af Nordkorea fra sikkerhedsrådet, hvor disse vigtige begivenheder har fundet sted, gør, at menigmand må nære den største ængstelse for disse afgørelseres rigtighed.

Den højtærede udenrigsministers udtalelser om atombomben forstår jeg således, at vor regering vil kræve, at der skal være enighed i FN om anvendelsen af atombomben, og i talrige danskeres navn pålægger jeg vor regering at gå imod anvendelsen af dette våben. Dette våben, der ikke er et våben, anvendt af den ene hær mod den anden, men som er et våben til masseødelæggelse af civilbefolkningen, og som alle, der er i besiddelse af, hvad den højtærede udenrigsminister karakteriserer med ordene: demokratiske, kristne, humane idealer, må gå imod. Den højtærede udenrigsminister udtalte jo også selv, at der er ingen, der vil kaste atombomben. Det er der heller ikke her i landet. Ikke een dansker har gjort sig til talsmand for brugen af dette våben, men vi ved, at i USA har talrige fremtrædende politikere gjort sig til talsmænd derfor, nu sidst for et par dage siden gennem en stort anlagt fjernsyns-udsendelse.

Jeg beder indtrængende regeringen gøre sin indflydelse gældende. Det er rigtigt, hvad den højtærede udenrigsminister sagde, at Danmark har et ansvar, Danmark er et led i kæden. Men netop fordi vi føler dette ansvar, må vi gøre os til talsmænd for, at man ikke anvender et så umenneskeligt våben som atombomben.

Iøvrigt glemmer man, når man diskuterer Koreaproblemet, hvad der er den egentlige baggrund for problemet. Jeg har sagt det før i det høje ting. Den egentlige baggrund for Koreaproblemet er, at de asiatiske folk ikke længere vil leve i et feudalsamfund. De asiatiske folk vil ikke længere leve i de elendige forhold, som de lever under. De vil ikke længere sulte, de vil ikke længere se deres børn sendt til fabrikkerne, før de er 10 år, for at arbejde, de vil ikke se deres hjem gå til grunde i sult og sygdom. Asiens folk forlanger at komme til at leve et menneskeverdigt liv, de forlanger, at deres børn får adgang til at gå i skole, ligesom vore børn

har. De forlanger, at deres børn får lært at læse deres modersmål, at de får lært at følge med i, hvad der sker i verden. De forlanger, at deres landes rigdomme kommer dem selv og deres børn tilgode og ikke mennesker, der kommer langvejs fra over havene for at udplyndre dem, for at holde dem nede i sult og sygdom. Det er den alvorlige baggrund for spørgsmålet Korea.

Det er hele spørgsmålet om Asiens folk, der i dag kræver ret til at leve et menneskeligt liv, ligesom vi gør. Og denne ret skulle vi danske styrke dem i. Vi hædrer os med, at Danmark var det første land, der frigav slaverne, men vi har siden den tid selv støttet os på de imperialistiske lande og gennem dem suget næring af kolonifolkenes nød og elendighed. I dag kræver kolonifolkene selv frihed til at indrette sig i deres lande, som de vil, og i dette krav skulle vi støtte dem, i stedet for at vi skulle støtte deres undertrykkere.

(Kort bemærkning).

Oluf Pedersen: Det ærede medlem fru Inger Merete Nordentoft, der jo åbenbart er særlig sagkyndig, gav her en udredning, som gik ud på, at Sydkorea var beredt, klar til aktion. Det giver mig anledning til at spørge det ærede medlem, om det da var Sydkorea, der begyndte? Kan man få et klart svar: ja eller nej. Jeg må dog tilføje, at det ærede medlem jo næsten var ved at svare, idet hun udtalte, at det, der skete, var, at de asiatiske folk rejste sig for at få deres frihed. Rent bortset fra, at jeg mener, det ligger ganske udenfor virkeligheden, kunne det jo tyde på, at det ærede medlem virkelig mente, at det var Nordkorea, der begyndte. Altså — kan jeg få et klart svar på dette: Mener det ærede medlem virkelig, at det var Sydkorea, der begyndte, eller er det kun et for-svar for en dårlig samvittighed, det ærede medlem her fremsætter?

Fuglsang: Den 29. november, da jeg havde ordet under finanslovdebatten, stillede jeg et par spørgsmål til regeringen. Jeg spurgte bl. a., hvad regeringen agtede at gøre, om den agtede at give den danske delegation ved FN instruks om at tage afstand fra MacArthurs og USAs farlige linie og i stedet for støtte ethvert forslag, der kan bidrage til en fredelig løsning af Koreakonflikten.

Jeg spurgte endvidere, om regeringen agtede at kræve, at Skandinavien repræsentant i sikkerhedsrådet optræder i overensstemmelse hermed.

Nogle dage senere henvendte mit partis